

DUMINICA ... LA LITURGHIE!

...sau:

o gaură îngărdită de restul săptămânii

Am rugat-o pe mama să mă trezească pe la 9... eu am auzit ceasul sunând pe la 12.30; m-am trezit mai mult de foame...

- Bună-ziuă domnișorule! Nu trebuia să te duci astăzi la oratoriu, că e duminică?

- De ce nu m-ai trezit, trebuia să merg la liturghie!

- Nu mi-ai spus că trebuie să insist... dormeai așa de bine... păreai un îngerăș; te-am lăsat să dormi... n-am vrut să te deranjez.

Nu merită să pierd timpul să discut pe această temă cu mama... are mereu dreptate... duminica inclusiv. Îmi pare rău că nu m-am dus la liturghie! Trebuia să citesc intențiile de la rugăciunea credincioșilor pe care le-am pregătit ieri cu copiii. Cred că și-au dat seama de toții că lipseam. Acum mă așteaptă o altă predică din partea părintelui.

De ce, Doamne, îmi este mai ușor să mă joc, să alerg, să organizez o săptămână de activități pentru copii, decât să stau o oră cu tine duminica la sfârșit de săptămână?

Vara, e drept că în ciuda căldurii insuportabile, liturghiile mi se par mereu tot mai reci... lipsesc mulți copii...

Animatorul trebuie să dea exemplu bun...

Dar mie nu-mi place să merg la liturghie doar pentru ca să dau exemplu bun!

Î-l voi suna pe părintele, îi voi ura „poftă bună” și mă voi scuza că am lipsit de la liturghie inventând o scuză: „m-a luat pe neașteptate durerea de cap!”

- 368954... Alo? Sunt Alex, aș putea să vorbesc cu părintele?

- Nu, părintele a plecat azi dimineață devreme și se va întoarce în seara asta târziu.

- Dar cine a celebrat liturghia?

- A venit un preot din oraș, nu-l cunosc, nu l-am mai văzut niciodată...

Doamne, te gândești că... dacă te-aș fi sunat pe tine nu mi-ar fi mers chiar atât de bine?

Mă regăsesc...

- ANIMATÂRZIU

?



**„Săptămâna
muncitorului
are 7 zile;
săptămâna
leneșului are 7
mâine.”
(Proverb
nemțesc)**

Luca: 6,46-49

De ce-mi ziceți: "Doamne, Doamne!" și nu faceți ceea ce spun Eu?

Vă voi arăta cu cine se aseamănă orice om care vine la Mine, aude cuvintele Mele și le pune în practică.

Se aseamănă cu un om care, când a zidit casa, a pus temelie pe stâncă. Au venit apele și s-a năpustit șuvoiul peste casa aceea, dar n-a putut s-o clatine pentru că era zidită pe stâncă.

Cine aude cuvintele mele și nu le pune în practică, se aseamănă cu un om, care a zidit casa pe nisip, fără temelie. S-a năpustit șuvoiul asupra ei... ea s-a prăbușit îndată, și prăbușirea acestei case a fost mare.

Eu, Doamne...

*De câte ori, Doamne,
am fost prea ocupat
să-mi construiesc
castelele mele de nisip
și de câte ori
le-am văzut prăbușindu-se
la prima adiere de vânt.*

*Îți cer iertare
pentru toate momentele
în care am crezut
că este un sacrificiu prea mare
să renunț la iluziile acestei vieți
pentru a merge
pe calea indicată de tine,
uitând că Tu nu ai renunțat
să-ți sacrifici viața
și pentru mine.*

*Îți cer iertare
pentru toate momentele
în care am crezut
că pot trăi fără tine
și te-am îndepărtat
de inima mea
egoistă și îndurită.*

*Îți mulțumesc
pentru că Tu,
cu Trupul și cu Sângele tău
m-ai făcut părtaș la harul tău,
amintindu-mi că,
doar stând aproape de tine
te pot face cunoscut
acelora care stau aproape de mine.*

*Îți mulțumesc
pentru că Tu,
cu această pâine
și cu acest vin
îmi amintești de acel „da”
de pe cruce,
unde ne-ai oferit
fără măsură,
iubirea ta!*